

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki Południowej

Synod o synodalności

Konferencja biskupów Synteza synodalna

Wstęp

Proces

Konferencja Episkopatu Afryki Południowej odpowiedziała na wezwanie papieża Franciszka do zaangażowania się w Synod o Synodalności. Ze względu na ramy czasowe, różnorodność Kościoła na obszarze Konferencji oraz skutki Covid (który wywarł ogromny wpływ na Kościół) każda diecezja podeszła do procesu w sposób najlepiej odpowiadający jej sytuacji. Ważne jest to, że każda diecezja w taki czy inny sposób zaangażowała się w proces synodalny. W skali kraju modlitwa synodalna przetłumaczona na różne języki lokalne była odmawiana w małych grupach i zgromadzeniach.

Wspólne dla wszystkich diecezji było wprowadzenie w tematykę Synodu dla duchownych, zakonników i świeckich, którym powierzono prowadzenie tego procesu. W większości diecezji odbyła się uroczystość otwarcia. Stanowiło to moment motywacyjny dla procesu synodalnego, gdyż stwarzało oczekiwanie zaangażowania. Po otwarciu, proces przenosił się na poziom parafii i grup, gdzie ludzie spotykali się w grupach parafialnych i innych grupach zainteresowań, aby wspólnie zastanowić się nad pytaniami synodalnymi lub podobnymi. Po zakończeniu pracy kręgów słuchających, raporty zostały wysłane do organizatorów diecezjalnych, którzy zestawili to, co zostało powiedziane w raportach diecezjalnych. Raporty te zostały następnie przesłane do Sekretariatu SACBC, który je zebrał i przedstawił biskupom na sierpniowej sesji plenarnej.¹

Odpowiedzi

Odpowiedzi otrzymane od diecezji wskazywały na różnorodne zaangażowanie w proces synodalny, od entuzjastycznego zaangażowania po sprzeciw wobec procesu. Z odpowiedzi wynikało, że koordynatorzy włożyli wiele wysiłku w przygotowanie raportów diecezjalnych. Raporty wskazywały, że zaangażowanie było kształtowane przez lokalne sytuacje i zasoby. Niektóre diecezje korzystały z pytań przesłanych przez Komisję Synodalną, inne zaś adaptowały je i stosowały prostsze wersje, aby umożliwić wszystkim uczestnictwo. Zaowocowało to różnorodnością podejścia i odpowiedzi. Wiele różnych i zróżnicowanych grup zebrało się, aby

¹ Należy zauważyć, że pandemia Covid 19 i jej skutki miały duży wpływ na proces, dlatego nawet proces został dostosowany tak, aby je uwzględnić. Wiele parafii, wspólnot i ugrupowań, w tym samym czasie co proces synodalny, starało się odbudować i przegrupować. Musiały więc stawić czoła wyzwaniom związanym z mniejszą liczbą wiernych, niemożnością swobodnego gromadzenia się, ciągłymi restrykcjami rządowymi i poczuciem apatii, które pandemia

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki

zdawała się wywoływać, a pod koniec nie walczyły o przywrócenie regularnego życia parafialnego. Jednakże zaangażowanie w ten proces odbudowało poczucie i docenienie znaczenia lokalnej wspólnoty kościelnej.

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki

zastanowić się nad tym, co oznacza dla nich bycie uczniami Jezusa.

Różnorodność odpowiedzi na Synod o synodalności

Wiele z odpowiedzi zawierało duże fragmenty poświęcone praktycznym, lokalnym kwestiom diecezjalnym i parafialnym, np. tworzenie grup młodzieżowych, więcej ministrantów, w tym dziewcząt, więcej lektorów, większe zaangażowanie świeckich w prowadzenie parafii itp. Te kwestie są najlepiej rozwiązywane na poziomie lokalnym przez kierownictwo i dlatego zostały wyłączone z niniejszego projektu. Praktyczne sugestie mają swoje miejsce w pomaganiu Kościołowi w odzwierciedlaniu pragnienia komunii, uczestnictwa i misji, ale nie powinny stać się celem samym w sobie. Istnieje potrzeba sięgnięcia głębiej niż praktyczne sugestie, aby przejść do nowego sposobu bycia.

Kontekst społeczny

We wstępie ważne jest krótkie nakreślenie kontekstu społecznego Synodu w Afryce Południowej. Konferencja obejmuje trzy kraje - RPA, Botswanę i eSwatini. To, co następuje, jest w takim czy innym stopniu wspólne dla wszystkich trzech krajów. Kościół znajduje się w kontekście, w którym stosunki międzyludzkie są nadal podzielone na wiele sposobów pod względem rasowym, społecznym, religijnym, ekonomicznym i politycznym. Istnieją kwestie rozpadu rodziny, pluralizmu, radykalnej nierówności, praw człowieka, kwestii życiowych, ksenofobii, przemocy, niepokoju w rodzinie i poza nią, przemocy wobec kobiet i dzieci, ogólnej przestępczości, spadku standardów moralnych, ubóstwa i dostępu do podstawowych usług. Pęknięcia te wpływają na Kościół i sposób przeżywania życia chrześcijańskiego w jego kontekście.

Na Afrykę Południową wpływają również międzynarodowe trendy sekularyzacji, indywidualizacji i relatywizmu. Kwestie takie jak nauczanie Kościoła na temat aborcji, antykoncepcji, ordynacji kobiet, żonatych duchownych, celibatu, rozwodów i powtórnych małżeństw, Komunii Świętej, homoseksualizmu, LGBTQIA+ były poruszane we wszystkich diecezjach zarówno wiejskich jak i miejskich. Oczywiście istniały różne poglądy na te tematy i nie jest możliwe przedstawienie ostatecznego stanowiska wspólnoty w każdej z tych kwestii.

Wniosek

Synod zaoferował Kościołowi wspaniałą okazję do ponownego połączenia się i odkrycia na nowo sposobu bycia wspólnotą. Kamieniami milowymi, które zostały osiągnięte w środowisku po Covid19 były spotkania podczas ceremonii otwarcia, jako grupy parafialne i inne grupy kościelne. Te spotkania nie tylko przyciągały ludzi, ale także dawały im możliwość wspólnej modlitwy i uwielbienia. Widać było, że istnieje wielki głód ponownego spotkania się na wspólnej modlitwie, czy to podczas Mszy Świętej, czy w bardziej nieformalnym otoczeniu.

To, co następuje dalej, stanowi Ciało tej syntezy. Została ona uporządkowana pod różnymi nagłówkami.

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki Południowej

Słuchanie, dialog, misja

Odpowiedzi wskazywały na zdecydowaną wizję Kościoła Vaticanum II. Świadomie lub nie, istnieje pragnienie rozwoju tej wizji. Gdyby pomysły zostały zestawione w tabelach, pasowałyby do szablonu, który Avery Dulles przedstawił w swoich *Modelach Kościoła*:

Kościół jako instytucja. - Formalna struktura organizacji z korpusem nauczania, w który należy wierzyć i żyć. Uczestnicy wyrazili głęboką miłość do Kościoła. Istnieje uznanie dla tego, co reprezentuje ta instytucja, ale także pragnienie reformy i zmian.

Kościół jako sakrament. - Kościół jako widzialny, namacalny znak obecności Boga w tym świecie. Chociaż ta wizja Kościoła nie jest szeroko rozumiana pod względem teologicznym, to jednak istnieje zrozumienie, że jedną z ról, jakie Kościół odgrywa, jest czynienie widzialną obecności Boga w tym świecie poprzez sakramenty, jak również poprzez działalność duszpasterską. Uznaje się również, że złamania, które można znaleźć zwłaszcza wśród przywódców Kościoła, szkodzą mu.

Kościół jako zwiastun Słowa Bożego. - Kościół jako oficjalny posłaniec Słowa Bożego dla ewangelizacji. Dostrzega się znaczenie przepowiadania i rolę kaznodziei. Widać to w pragnieniu dobrego kaznodziejstwa i prośbach o otwarcie kręgu kaznodziejskiego, aby umożliwić głoszenie kazań osobom świeckim i kobietom.

Kościół jako służa. Kościół w służbie szerszej społeczności zawsze był cennym wymiarem południowoafrykańskiego Kościoła katolickiego i to społeczne wyjście trwa do dziś. Jest to oczekiwanie, że Kościół służy w ten sposób.

Kościół jako wspólnota uczniów. - Idea Kościoła jako wspólnoty jest ważna w kontekście Afryki Południowej. Ubuntu jest afrykańską filozofią, która mówi, że ludzie istnieją we wspólnocie, a nie w izolacji. Jesteśmy ludźmi z powodu naszych wzajemnych powiązań z innymi. To Ubuntu służy jako duchowy fundament społeczeństwa afrykańskiego. Jest to jednocząca wizja zapisana w cenionej maksymie Zulu lub Xhosa, która brzmi "umuntu ngumuntu ngabantu", czyli osoba jest osobą dzięki innym osobom. Istnieją zasady Ubuntu, które mają w sobie wartości chrześcijańskie, takie jak: wspólnotowość, szacunek, godność, wartość, humanitaryzm, dzielenie się, sprawiedliwość społeczna, współodpowiedzialność, solidarność, współczucie, radość, miłość osobowość, moralność, pojednanie itp. Nikt nie istnieje w izolacji lub w sposób indywidualistyczny. Dlatego Kościół jako wspólnota nie jest obcy w Afryce i w naszej Konferencji Episkopatu. Ważne jest doświadczenie liturgiczne. Istnieje pragnienie dobrej liturgii, która zbliża ludzi i łączy ich z boskością.

Modele te dotyczą bycia w relacji z Bogiem, innymi ludźmi i zorganizowaną wspólnotą wiary i wciąż pojawiają się pod różnymi postaciami.

Choć były odpowiedzi, w których wracano do przeszłości, która w dużej mierze zniknęła, nie było zgodnej próby narzucenia takiej wizji innym. Było to raczej "wspominanie starych dobrych czasów". Istniała ogólna świadomość, że rzeczy (świat,

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki

Kościół, okoliczności, ~~wiadomości~~ zmieniły się, że są nowe realia i to w tych zmienionych realiach żyjemy naszą wiarą.

Proces przekształcania

Nie możemy zakładać, że komunია, uczestnictwo i misja są nieobecne w życiu Kościoła. Są one przeżywane w różny i odmienny sposób w całym Regionie Konferencji. Kościół, jako lud pielgrzymujący i jako wspólnota wierzących, nieustannie dąży do ideału. Synod reprezentuje to dążenie.

Relacje jako sposób bycia

Jednym z wyzwań związanych z procesem konsultacyjnym jest to, że często wyniki są w sposób nieunikniony przechylone w jedną lub drugą stronę - brak zmian lub zmiany. Istnieje również niebezpieczeństwo, że sugestie zmian mogą być odczytywane jako po prostu krytyczne wobec obecnej sytuacji, a nie przez pryzmat poszukiwania lepszej drogi naprzód. Jest to napięcie, które musi być stale utrzymywane. Nie ma też sposobu na zmierzenie wagi, jaką należy nadać sugestiom - ile osób je popiera lub nie.

Przywództwo

Biskupi: Istnieje uznanie dla przywództwa Kościoła i tego, co robi w Kościele i w szerszym społeczeństwie. Jednakże niektórzy z nich pragnęli zmiany stylu przywództwa z tendencji do bycia autokratycznym i biurokratycznym na bardziej słuchający, otwarty i konsultacyjny. Pragnienie to wyrażali zarówno ludzie świeccy, jak i duchowni. Krytyka przywództwa dotyczyła braku przejrzystości w kwestii kryzysu seksualnego i finansowego, braku przywództwa w zakresie wydarzeń międzynarodowych i krajowych, sposobu radzenia sobie z kryzysem związanym z nadużywaniem alkoholu przez duchownych oraz słabego publicznego wizerunku Kościoła. Ogólnym odczuciem było pragnienie większej widoczności i przywództwa.

Księża: Jeśli chodzi o księży w parafiach, wielu z nich było zadowolonych z posługi, jaką otrzymali, ale jeśli chodzi o księży, to wielokrotnie pojawiały się takie kwestie jak relacje z biskupami, style kierowania, opieka duszpasterska, komunikacja z kancelarią i brak realizacji decyzji. Rozwój większego braterstwa kapłanów jest czymś, co wymaga uwagi, przy czym pojawiają się pewne sformułowania dotyczące trudności w przynależności i budowaniu jedności. Istnieje pragnienie opieki duszpasterskiej i kontaktów między księżmi.

Ze strony świeckich padło wiele słów pod adresem duchownych. Obawy te obejmowały nadużycia finansowe, niskie standardy moralne, brak przygotowania liturgicznego i kaznodziejskiego, widoczne słabe wykształcenie i brak podstawowych umiejętności duszpasterskich, różnorodność postaw wobec kobiet, młodzieży, społeczności LGBTQIA+, trudności w relacjach z innymi mężczyznami, zaangażowanie świeckich i księży nie potrafiących pełnić posługi we wspólnotach, do których są przypisani, zły przykład i zachowanie duchownych wpływa na

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki

Południowej

na powołania i szczególne święte. Potrzebny jest także ruch od klerykalizmu i wspólnoty skupionej wokół duchownych na rzecz większego zaangażowania wszystkich w życie i prowadzenie Kościoła.

Diakoni: Rola diakonów pojawiła się w tych diecezjach, w których odrodził się diakonat. Istnieje głęboki szacunek dla poświęceń, jakie ponoszą jako żonaci mężczyźni z rodzinami, a ich postługa jest doceniana. Dostrzega się potrzebę istnienia diakonii i jasnych wytycznych dla nich. Jest wezwanie do przyjęcia kobiet do diakonatu i wyświęcenia żonatych diakonów do kapłaństwa. Poproszono o stałą formację dla diakonów.

Osoby konsekrowane

W procesie realizowanym przez Kościół w Afryce Południowej wkład osób konsekrowanych w synod odbywał się głównie poprzez konsultacje wśród zakonników i został przesłany bezpośrednio do Dykasterii ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego w Rzymie. Sprawozdanie zostało udostępnione Sekretariatowi Konferencji. Niektóre kobiety zakonne uczestniczyły również w procesie diecezjalnym. W odpowiedziach diecezjalnych pojawiła się troska o spadek powołań, brak zaangażowania osób zakonnych, zwłaszcza kobiet, w struktury diecezjalne i życie diecezji. Pojawiło się także wezwanie ze strony kobiet zakonnych, aby były traktowane bardziej poważnie i uznawane za swój wkład w życie Kościoła, a nie traktowane jak członkowie drugiej kategorii.

Parafie: Wyzwaniem komunii jest budowanie bardziej inkluzywnych i przyjaznych wspólnot otwartych na ludzi z marginesu, rozwiedzionych i ponownie żonatych, homoseksualistów i LGBTIQ+, ludzi ulicy, tych, którzy obecnie nie czują się mile widziani, głuchych i niepełnosprawnych. W wielu społecznościach istnieje pragnienie doświadczenia wspólnoty. W wielu odpowiedziach mówiono o tym, ale jak to ma się stać, pozostaje wyzwaniem.

Jeśli chodzi o parafie, to mimo, że uznano, że istnieje rdzeń zaangażowanych katolików, wiele odpowiedzi wskazywało na rozczarowanie liczbą osób aktywnie zaangażowanych w życie wspólnoty kościelnej. Ci, którzy odpowiedzieli na proces synodalny chcieliby większego zaangażowania z ich strony, ale głos nieuczestniczących (w sensie synodu i Kościoła) był raczej milczący. Podzielono się wieloma dobrymi pomysłami na lokalną rewitalizację, które trzeba podjąć na odpowiednich szczeblach w parafiach i diecezjach. Przeciętny katolik chce dobrego, świętego kapłana, który będzie go duszpasterzował i służył mu oraz żywej i aktywnej wspólnoty.

Uczestnictwo - Kościół posiada niezbędne struktury, które zachęcają i umożliwiają uczestnictwo. Istnieje jednak wrażenie, że struktury te nie są odpowiednio wykorzystywane, aby umożliwić pełne uczestnictwo. Odnosi się wrażenie, że albo ksiądz, albo pewne rodziny lub osoby dominują nad nimi.

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki

Pojednanie

struktury, trzymając im rękę wewnątrz. Małe Wspólnoty Chrześcijańskie, Okręgi Duszpasterskie, Rady Parafialne, Rady Finansowe i Diecezjalne Rady Duszpasterskie dają możliwość zaangażowania. Są miejsca przy stole. Jest to kwestia przyciągnięcia ludzi do stołu.

Rodzaj uczestnictwa, który jest pożądanym, to taki, w którym wykorzystywane są dary wszystkich członków, np. otwarcie kaznodziejstwa na osoby świeckie, w tym kobiety, poszerzenie zaangażowania w posługi i odpowiedzialności itp. W odniesieniu do procesu synodalnego, wiele osób było zadowolonych z zaangażowania w ten proces, ale w niektórych diecezjach uczestnictwo było bardzo niskie i chociaż mogą istnieć uzasadnione powody, trudno jest ocenić dlaczego. Nie powinno to jednak negatywnie wpływać na proces czy wyniki, ponieważ nie był to proces demokratyczny, w którym im więcej osób poruszy jakąś kwestię, tym więcej osób "głasze nad nią". Jest to proces, w którym sprawy są poruszane, ale nie w sposób wskazujący na zajęcie jakiegokolwiek oficjalnego stanowiska. Nie było głosowania, które pozwoliłoby ustalić, ile osób popiera lub nie popiera danego stwierdzenia.

Jest prośba o rozwijanie posług świeckich, ale trzeba zapewnić wystarczającą przestrzeń dla wykonywania tych posług. Ważne jest również, aby ludzie widzieli, że mogą w nich uczestniczyć.

Posługa na rzecz sprawiedliwości i pokoju oraz kwestie środowiskowe nie spotkały się z szerokim odzewem, ponieważ wiele refleksji koncentrowało się na relacjach wewnątrz parafii lub diecezji. Jest to prawdopodobnie obszar, który wymaga refleksji, ponieważ kontekst Kościoła południowoafrykańskiego pozostaje żyznym gruntem dla tej posługi. Kwestia pojednania w regionie, w którym jest ono najbardziej potrzebne, również nie doczekała się wielu wzmianek. To, że nie skupiono się na tych kwestiach, nie oznacza, że są one nieistotne i nie trzeba się nimi zająć. Kwestie te znajdują jednak odzwierciedlenie w pragnieniu, aby Kościół odgrywał bardziej widoczną rolę w społeczeństwie, jak to miało miejsce w przeszłości.

Formacja wiary

W różnych sektorach Kościoła istnieje potrzeba formacji wiary. Podstawowym miejscem, w którym ludzie otrzymują formację wiary jest kaznodziejstwo, ale jeśli to nie jest dobre, to gdzie jest przekazywana wiara. Istnieje potrzeba, aby rodzice byli zaangażowani w formację swoich dzieci. Jest to ważny punkt do zapamiętania, ponieważ wiele odpowiedzi wskazywało na główną odpowiedzialność Kościoła w tym zakresie. Nieustannie pojawia się prośba o lepszą katechezę i stałą formację wiary dla wszystkich.

Misja Kościoła

W kontekście ewangelizacyjnej misji Kościoła, parafia ma ważną rolę do odegrania i nie powinna być tylko miejscem odprawiania Mszy Świętej, z zamkniętymi drzwiami przez resztę czasu. Parafia musi docierać do społeczności i mieć misję przyjmowania wszystkich, zapewniając wsparcie dla szerszej społeczności. Misja jest czasami utrudniona przez brak funduszy, ale fundraising może być

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki Południowej
wykorzystany jako część

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki

Powidnia

zasięgu. Brak stałej formacji, brakuje do świeckiego duszpasterza, brak księży, księża, którzy ustalają własne zasady i forsują własne programy, upadek moralny wśród duchowieństwa, brak szacunku i uczestnictwa, duszpasterstwo rodzin, brak właściwego wykorzystania zasobów, kwestie związane z chrztem niezamężnych matek, osób rozwiedzionych itp. utrudniają misję Kościoła. Istnieje pragnienie praktycznego działania, które urzeczywistnia wypowiedziane słowo Jezusa Chrystusa.

Ekumenizm

Wspomniano, że ekumenizm ma coraz większe znaczenie. Jednak wiele odpowiedzi w mówieniu o ekumenizmie wskazywało na brak troski o denominację, np. pragnienie otwartej praktyki eucharystycznej, zwłaszcza gdy dochodzi do spotkania różnych denominacji, kazania otwartego dla świeckich, tak jak w innych Kościołach, zamieszania w celebracjach liturgicznych i idei, że wszystkie denominacje są równe. Kontakty ekumeniczne są na ogół wokół ślubów, pogrzebów, wydarzeń kulturalnych i rodzinnych. W niektórych odpowiedziach wspomniano, że niekatolicy nie doświadczają gościnności w Kościołach katolickich, ponieważ nie mogą przyjmować komunii. Dla niektórych ekumenizm religijny to wspólne świadectwo, w którym Kościół uznaje i współpracuje z innymi wyznaniem chrześcijańskimi. Modlitwa jednoczy nas, gdy łączymy się w modlitwie za potrzeby Kościoła i świata.

DIALOG międzyreligijny

Nie było to silną cechą odpowiedzi, wystarczy powiedzieć, że wspomniano o tym w kontekście szacunku i wspólnej pracy. Pojawiło się również pomieszenie ekumenizmu z dialogiem międzyreligijnym.

Samofinansujący się Kościół

Widać to w kontekście wsparcia parafialnego i powołań, które pozostają wyzwaniem dla każdej wspólnoty w regionie.

Młodzież

Wiele uwag dotyczyło stanu młodzieży i jej obecności w Kościele. Młodzież nie jest przyszłością Kościoła, jest jego teraźniejszością. Jest zaangażowana w życie Kościoła poprzez różnorodne struktury młodzieżowe. W procesie synodalnym zauważa się, że ich udział wahał się od aktywnego uczestnictwa do prawie całkowitej nieobecności w procesie. Istnieje ogólna obawa, że wielu młodych ludzi opuszcza Kościół po bierzmowaniu, jeśli w ogóle do niego dochodzi. Niektóre z podawanych powodów to wrogość wobec młodzieży, konflikt międzypokoleniowy, rola rodziców, cięża nastolatka, nauczanie moralne Kościoła, pokusy w szerszym świecie, wybór stylu życia i brak atrakcyjności Kościoła. Relacja między młodymi ludźmi a Kościołem jest czymś, co wymaga refleksji i rozwoju w obszarach katechetycznych

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki

Obowiązkiem programy, dobre przeprowadzenie tworzenie otwartego środowiska, dobra liturgia i głębsza duchowość.

Małżeństwo i życie rodzinne

Wiele odpowiedzi zawierało praktyczne sugestie dotyczące umocnienia małżeństwa i życia rodzinnego w społeczeństwie. Pojawiły się prośby, aby Kościół ponownie przyjrzał się takim kwestiom jak rozwód, powtórne małżeństwo, antykoncepcja, prawo kanoniczne w odniesieniu do małżeństwa. W życiu Kościoła pojawiły się nieporozumienia dotyczące rozwodów i powtórnych małżeństw. Tradycyjne małżeństwo jako instytucja nadal było uważane za ważne i pożądane. Istnieje jednak silna potrzeba spojrzenia poza ideał małżeństwa heteroseksualnego na inne formy bycia rodziną - samotnego rodzica, LGBTQIA+, rodziny wielopokoleniowe i mieszane oraz adopcję. Potrzebna jest bardziej otwarta przestrzeń do dyskusji na temat kwestii dotyczących rodziny i małżeństwa, bez zamykania jej przez prawo lub moralność Kościoła. Ludzie, którzy cierpią z powodu rozpadu swojego małżeństwa wydają się być napiętnowani.

Należy położyć większy nacisk na formację rodziny jako Kościoła domowego. To powinno stać się punktem wyjścia dla tego, co postrzegamy jako powszechne powołanie do świętości, a rolą Kościoła jest wspieranie tego duchowego wzrostu poprzez programy duszpasterskie, które budują rodziny jako szkoły świętości.

Wnioski: Kolejne kroki

Procesu Synodu nie należy oceniać jedynie na podstawie liczby osób, które wzięły lub nie wzięły w nim udziału, udzielonych odpowiedzi, z którymi się zgadzamy lub nie, odpowiedzi udzielonych i przeczytanych, ale na podstawie jakości słuchania, dialogu i pragnienia nawiązania relacji w nowy sposób. W procesie takim jak ten łatwo jest zaplątać się w odpowiedzi, które wzywają do zmiany, zwłaszcza zmiany w zakresie innych, nauk i praktyk i zapomnieć, że prawdziwa zmiana zaczyna się w sercach jednostek, a następnie wypływa na zewnątrz.

Żyć Synodem oznacza stawać się wspólnotą na wszystkich poziomach: Duchowość wspólnego podróżowania, słuchania siebie nawzajem, budowania silnych relacji, jedności, wspólnych wartości, wspólnego rozumienia służenia innym, wzajemnego szacunku, wzajemnego uznania, wspólnej odpowiedzialności, przejrzystości, szczerości i pokory. Aby to osiągnąć, musi nastąpić zmiana stylu, formacja na wszystkich poziomach, aby pojawiły się nowe sposoby.

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki

Realizację

Następnym krokiem jest wprowadzenie w życie na różnych poziomach wspólnoty kościelnej praktycznych sugestii wynikających z tego procesu, tak aby ludzie czuli się wysłuchani, a ich udział okazał się ceniony. Poczucie, że już to wszystko mówiliśmy, jaki był sens i po co się męczyć, musi być chronione przez pracę na rzecz rzeczywistych rezultatów.

Trzeba zrealizować cały problem formacji i kształcenia Dorosłych, Katechetów, Grup Liturgicznych, Parafialnych Komisji Duszpasterskich i Finansowych oraz Małych Wspólnot Chrześcijańskich. Jest to zadanie ciągłe. Kolejnym obszarem, który wymaga uwagi jest kwestia młodzieży i jej relacji do Kościoła. Wiele napisano o tej relacji, ale nadal istnieje rozdźwięk między młodymi ludźmi a Kościołem

Planu Duszpasterskiego SACBC oraz diecezjalnych planów duszpasterskich: Ten proces synodalny był nieoceniony w pomocy w refleksji nad realizacją Planu Pastoralnego. Te dwie inicjatywy, pracując razem, pomogą ukształtować priorytety duszpasterskie Kościoła w przyszłości. Plan Pastoralny, jak również pytania dostarczone przez Synodał, posiadają ramy dla dalszego słuchania i dialogu. Pytania i dyskusje nie są celem samym w sobie, ale stanowią ramy do pracy w przyszłości.

Sprawozdania synodów diecezjalnych powinny być analizowane przez odpowiednie wydziały Konferencji Episkopatu, a także przez struktury diecezjalne. Na jednym poziomie muszą one przyjrzeć się praktycznym sugestiom i pomysłom oraz zadbać o ich realizację w miarę możliwości. Podobny proces może być podjęty na poziomie krajowym. To da ludziom pewność, że są działania. Trudniejszym zadaniem jest zmiana kultury w Kościele, tam gdzie jest to konieczne, aby stworzyć atmosferę i praktykę, która obejmuje więcej słuchania i dialogu w poszukiwaniu większej komunii, uczestnictwa i misji w Kościele.

W konkluzji jednego z raportów doświadczenie procesu synodalnego zostało podsumowane w ten sposób,

"Ten proces synodalny był dla nas nowym procesem. Zajęło nam trochę czasu, aby dowiedzieć się, o co w nim chodzi i zrozumieć go. Z wniosków, które wyciągnęliśmy, prawdopodobnie powinniśmy byli zacząć od bardzo prostszego podejścia do synodu. Zamiast tego zaczęliśmy od wyrafinowanej koncepcji i procesu zakorzenionego w starożytnej historii. Patrząc z perspektywy czasu, być może łatwiej byłoby uczynić nasz punkt wyjścia prostszym (nie uproszczonym) i od tego momentu budować kolejne warstwy wyrafinowania. Mimo to, kręgi słuchaczy w naszej archidiecezji były, w większości, udane i owocne. Chcielibyśmy dotrzeć do większej liczby osób, ale jesteśmy zadowoleni, że mieliśmy dobrą reprezentację i doceniamy wielu ludzi, którzy zgłosili się z głęboką szczerością, aby uczestniczyć w tym procesie. Dziękujemy im za poważne potraktowanie tego procesu, za poświęcenie mu wielu przemyśleń i czasu. Staraliśmy się przedstawić ich opinie w sposób uczciwy i jednoznaczny, aby zapewnić, że ich głosy zostaną usłyszane, a ich istota uchwycona w tym dokumencie podsumowującym.

Konferencja Biskupów Katolickich Afryki Południowej

Wiemy, że jest to proces ciągły i że rozpoczynamy nową drogę bycia Kościołem, więc jest to początek. Musimy zadbać o to, aby na wszystkich szczeblach Kościoła ten proces synodalny został zachowany. Lokalne parafie dostarczyły swój wkład. Kolejne etapy do października 2023 roku muszą być komunikowane i relacjonowane, abyśmy my, Lud Boży, mogli śledzić i uczestniczyć w drodze naszego wspólnego przesłania do Rzymu."